

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,,

ΕΝΑ "ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΑΞΕΙΔΙ,, ΜΕ ΤΗΝ ΜΑΡΘΑ ΕΓΓΕΡΘ

(Μετά τὸ ἄρθρο τῆς Μάρθας "Εγγερθ γιὰ τὸ εἰδύλλιο τῆς μὲ τὸν περίφημο τενόρο Γιάν Κιεπούρα δημοσιεύουμε σήμερὰ ἕνα ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο τοῦ Κιεπούρα γιὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὴ μεγάλη καὶ ὁμηφιλῆ «Εβεντέττα» τῆς ἐξόνης.)

ΤΑΝ ξεκινούσαμε ἀπὸ τὸ Βερολίνο γιὰ τὸ ταξεῖδι τῆς "Ιταλίας, ἡ πιὸ ὡμορφη «Εβεντέττα» τῆς Εὐρώπης στὴν ὀπερέττα καὶ στὸν κινηματογράφο, ἡ καλὴ φίλη μου Μάρθα "Εγγερθ, θρῆκε ὅτι ἤμουν μελαγχολικός κι' ἴσως διόλου εὐχάριστος συντροφος γιὰ ἕνα τέτοιο ταξεῖδι. Κι' εἶχε τόσο δίκιο! Μὰ πῶς μπορούσα νὰ εἶμαι εὐθιμος καὶ νὰ γελοῦ ἀπὸ χαρὰ, τῆ στιγμῆ τοῦ ξεκινούσα γιὰ τὴν...Κόλαση; "Ἦξερα, θέβαινα, ὅτι θὰ περνούσαμε εὐτυχισμένες μέρες στὸν παράδεισο τῆς "Αδριατικῆς, στὸν ὄνειρῶδη Βενετία, μὰ ἡ ἰδέα μόνο, ὅτι θὰ συνεχίζαμε τὸ ταξεῖδι μας, μ' ἔκανε ἄκρως καὶ λυπημένο. Θεέ μου! Ἀκόμα μιά φορὰ θὰ πῆγαίνα στὴν Κόλαση. "Ἀσπῆ ἄς μὴ παρανευθεῖς κανεὶς: ἡ Κόλαση μου καὶ τὸν σκληροῦς πόνους, μὰ καὶ τοὺς τελευταίους, εὐτυχῶς, τῆς καλλιτεχνικῆς καριέρας μου. Σήμερα, ναι, δὲν λέω, τὸ κοινὸ μὲ χειροκροτεῖ μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ μ' ἀγάπη, μὰ ἤθελα νὰ ἤξερα αὐτὸ τὸ κοινὸ πόσο ἀκριβὰ ἔχω πληρώσει αὐτὲς τῆς ἐπιτυχίας καὶ μὲ πόσους ἀφάνταστους κόπους ἔχω κερδίσει τὴν συμπαθέα του.

"Ἦμουν διάσημος σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη. Παντοῦ συναποῦσα θριαμβοὺς καὶ κατακτήσεις. Παντοῦ τὸ κοινὸ ἔκλαιγε ἢ ἔχαίρε μαζί μου. Τὸ τραγοῦδι μου, ἡ φωνή μου, τὸ σαγίνευε. Μὰ δὲν εἶχα πάρει ἀκόμα τὸ βαπτισμὰ τοῦ Μιλάνου κι' αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ νοιώθω κάτι τὴν καρδιά....

Μιά μέρα, τέλος, πῆρα τὴν ἀπόφαση νὰ κάνω γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ταξεῖδι τῆς "Ιταλίας. Καὶ τότε εἶδα, ὅτι δὲν ἦμουν τίποτα. "Ἔφτανε νὰ παρουσιασθῶ στὸν πορτιέρη τῆς «Σκάλας» γιὰ νὰ νοιώσω ὅτι ἦμουν ἕνα μεγάλο...μυθικό!

Βρισκόμουν ἕνα πρωὶ στὰ παρασκήνια αὐτοῦ τοῦ περιφίμου θεάτρου, στὸ ὅποιο δὲν εἶχα τραγουδήσει ἀκόμη καὶ γι' αὐτὸ θέλησα νὰ δῶ πῶς ἀκουγόταν ἡ φωνή μου ἐκεῖ μέσα. Εἶχα κάνει τὸ ταξεῖδι «ἐνκόγνυτο» καὶ ὅπως ἦταν φυσικό δὲν μὲ ἤξερε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπάλληλους τοῦ θεάτρου ποῦ τριγύριζαν ἐκεῖνο τὸ καταραμένο πρωὶ στὰ παρασκήνια. "Ε, λοιπόν, τραγοῦδησα μὲ θάρρος, θέβαινα γιὰ τὴν ἐπιτυχία μου, κι' ὅταν τελειώσα, κῦτταξα γύρω μου γιὰ νὰ δῶ τί ἐντύπωσι εἶχα κάνει. "Ω, Θεέ μου! Δὲν εἶδα τίποτ' ἄλλο, παρὰ εἰρωνικά χαμόγελα καὶ πρόσωπα ποῦ μὲ κῦτταζαν μὲ συμπόνια. Φιάσκο! Ναι, αὐτὴ ἡ λέξις μοῦ ἤρθε στὸ νοῦ καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, πῆγα νὰ σκάσω ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου. "Εκείνη τῆ στιγμῆ λοιπόν μὲ πλησίασε ὁ πορτιέρης τῆς «Σκάλας», μὲ κῦτταξε ἀπὸ πάνω ἴσκαμε κάτω καὶ μοῦ εἶπε μὲ κάποια περιφρόνησι:

—Δὲν τραγοῦδᾶν ἔτσι!

Γιὰ φαντασθεῖτε! Δὲν ἦμουν, δηλαδή, τίποτα! "Ἐπρεπε ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχή! "Ὁ ἐνδοξος τενόρος εἶχε δώσει ἐξετάσεις στὸν πορτιέρη τῆς «Σκάλας» κι' εἶχε ἀποτύχει...

"Ἀρχισα λοιπόν στὸ Μιλάνο νὰ ξαναφτιάχνω τὴν «καριέρα» μου. Θεέ μου, τί Κόλασις ποῦ μοῦ φανόταν αὐτὴ ἡ πόλις! Τὰ θέσανα ποῦ πέρασα σ' αὐτὴν εἶνε ἀπερίγραπτα. Πῶς θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τὰ ξεχάσω. Τέλος ὅμως, μέσα σὲ μιά νύχτα, ἡ Κόλασις ἔγινε Παράδεισος. Τραγοῦδησα στὴ «Σκάλα» μὲ μιά θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ πορτιέρης μὲ ὑπεδέχθη μὲ μιά θαυτατὴ ὑπόκλισι.

—Πῶς τραγοῦδᾶνε; τὸν ρώτησα τότε μ' ἕνα χαμόγελο.

—Ἔτσι, ὅπως τραγοῦδατε τώρα, σενοῦρ Κιεπούρα!... μὸ ἀπάντησε μὲ θαυμασμό.

Ἐπὶ τέλους! Εἶχα πάρει τὴ «ρεβάν» μου. Δὲν εἶχα ὅμως κάποιο δίκιο νὰ εἶμαι μελα-

χολικός, ὅταν ξεκινούσα μαζί μὲ τὴν δεσποινίδα Μάρθα "Εγγερθ γιὰ νὰ ξαναρθῶ σ' αὐτὴν τὴν Κόλασις ποῦ τώρα πειὰ εἶνε γιὰ μένα...ἕνας Παράδεισος; Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεχάσῃ τῆς παλῆς κακῆς ἀναμνήσεις;

Εὐτυχῶς, ἡ συντροφία τῆς δεσποινίδος Μάρθας "Εγγερθ, μὲ διασκέδασε γρήγορα κι' ἔτσι αὐτὸ τὸ ταξεῖδι εἶνε γιὰ μένα τὸ πιὸ ὡμορφο καὶ τὸ πιὸ εὐχάριστο ἀπ' ὅλα ὅσα ἔχω κάνει μέχρι σήμερα.

"Ἡ «φρουλάιν» "Εγγερθ εἶνε μιά ἰδανικὴ καλλιτέχνις καὶ μιά ἀπὸ τῆς νέες ἐκεῖνες ποῦ μεταμορφῶνουν γύρω τους τὰ πάντα, σὰν τῆς νεράιδες. Μὰ, ἂν ἡ νεράιδες ἔχουν ἕνα μαγικὸ ραβδί γι' αὐτὲς τῆς μεταμορφώσεως, ἡ δεσποινὶς Μάρθα "Εγγερθ ἔχει τὴ φωνή τῆς. "Ἡ φωνή τῆς μὲ τοὺς μελωδικοὺς ἤχους τῆς, ἔχει μιά μυστηριώδη γοητεία κι' εἶμαι θέβαινος ὅτι κανεὶς ἀθρώπος δὲν μπορεῖ ν' ἀνισταθῇ στὸ βέλγητρό τῆς.

«Ἡ φωνή εἶνε ἡ ἠχὸ τῆς ψυχῆς». Αὐτὸ τὸ πιστεύω ἀκράδαντα καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ κἀν «ψεύτικη» τὴ φωνή του, γιὰτὶ τότε αὐτὸ ἠχὸ καὶ αὐτὸ ψυχῆ!

Μιά μέρα, στὴ Βενετία, ἡ δεσποινὶς "Εγγερθ τραγοῦδοῦσε τὸ πρωὶ, στὸν κῆπο, πίσω ἀπὸ τῆς μεγάλῆς τριανταφυλλίης. "Εγὼ καθόμουν μ' ἕνα "Ἰταλὸ φίλο μου ποῦ μὲ εἶχε ἐπισκεφθῆ ἐκεῖνο τὸ πρωὶ, ἕναν ἀθρώπο ποῦ δὲν εἶχε δὴ ποτὲ του στὸν κινηματογράφο τὴ μεγάλη «Εβεντέττα». "Ε, λοιπόν! "Ἀπὸ τῆ φωνῆ, εἰμάντευσε ὅλα σχεδὸν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς. Εἶπε ὅτι εἶνε ξανθιά, πολὺ νέα, μ' ἕνα φατεινὸ χαμόγελο, μὲ γλυκὰ μάτια καὶ μὲ μιά παρθενοκότητα ποῦ δείχνει ὅλη τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν καλωσύνη τῆς ψυχῆς τῆς.

Κι' ἀλήθεια, δὲν ξέρω πῶς ἀλλοιῶς μπορούσε κανεὶς νὰ περιγράψῃ τὴ μεγάλη φίλη μου.

Τὸ ὡμορφο αὐτὸ ταξεῖδι μας, ὡστόσο, σκαθάλασε πολλοὺς θαυμαστάς τῆς «Εβεντέττας».

—Στὴν "Αμερικὴ, μὰς λένε, ὅταν ταξιδεύουν μαζί οἱ «αστέρες» τῆς ὀθόνης... πρόκειται νὰ χωρίσουν. Μ' ἔσας, δίχως ἄλλο θὰ συμῆθ τὸ ἀντίθετο, δὲν εἶνε ἔτσι;

Ποῖος ξέρεῖ... "Εγὼ μὲ τὸση δουλειὰ ἐδῶ στὴν "Ιταλία κι' ἔπειτα στὸ Λονδίνο, ὡστε δὲν μὰς κάνει καρδιά νὰ συλλογιζόμαστε τὸ γάμο. "Ὅταν γυρίσουμε στὸ Βερολίνο, ἔ τότε, ξαναμιλοῦμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

"Ὁ Γιάν Κιεπούρα

"Ἄν ταιριαζόμαστε; "Α! Μὰ μήπως εἶδατε δυὸ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου νὰ ταιριαζοῦν στὴν ὀθόνη καλύτερα ἀπὸ μᾶς. "Ὁ ὅθνος εἶνε συμπλήρωμα τοῦ ἄλλου.

—"Ὁ Γιάν, λέει κάθε τόσο ὁ σκηνοθέτης Κάρλ Φραϊλιχ, εἶνε ὁ ἰδεώδης «αρτεναῖρ» τῆς Μάρθας...

—Ἡ Μάρθα, λέει ὁ σκηνοθέτης "Ερικ Πόμερ, εἶνε ἡ ἰδεώδης γυναίκα γιὰ τὸν Γιάν...

—Πῶσο ταιριαζοῦν αὐτὰ τὰ παιδιά!... λέει κάθε τόσο ἡ κ. "Εγγερθ.

"Ε, λοιπόν! Ναι, μοῦ φαίνεται, ὅτι εἴμαστε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, ὅτι ὁ ἕνας πρέπει ν' ἀνῆκῃ στὸν ἄλλο.

"Ἡ Μάρθα λατρεύει τὸ τραγοῦδι. "Ὁ Γιάν τὸ ἴδιο. "Ὁ Γιάν ἀγαπᾶει τὰ ταξεῖδια. "Ἡ Μάρθα τὸ ἴδιο. "Ἡ Μάρθα ὀνειρεύεται μιά ὡμορφη ἄλλα, πνευματικὴ Λουλουδία, στὴν Κιναῖτ "Ακτῆ. "Ὁ Γιάν τὸ ἴδιο. "Ὁ Γιάν εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Μάρθα. Μὰ ἡ Μάρθα; "Α, τί αἰνίγμα! Χαμογελαίει κάθε φορὰ καὶ τραγοῦδαί: «Ἡ καρδιά μου πετάει κοντὰ σου...»

"Ἄν ἦταν ἀλήθεια, θὰ ἦμουν ὁ πιὸ ἐτυχημένος ἄθρώπος τοῦ κόσμου.

ΓΙΑΝ ΚΙΕΠΟΥΡΑ